శరీరాన్ని ప్రాణం వదిలేసిన తర్వాత ఇంకో జీవిని చేరుకొంటుందని అంటారు. అసలు భూమ్మీద జీవి అన్నదే లేకపోతే ఈ ప్రాణాలన్నీ ఏమవుతాయి? నిర్మానుష్య మైన యీ నల్లటి భూగోళం చుట్టూ ప్రేతాత్మలన్నీ తిరుగుతూ వుంటాయా? తనూ అందులో ఒకడవుతాడా?

అసలు చావు అంటే ఏమిటి? కపాలమోక్షం అంటే ఏమిటి? గుండె ఆగిపోవటం తెలుస్తుందా? బాధతో శరీరం సుడులు తిరుగుతుందా?

అతనికేడుపొచ్చింది. ఎవరన్నా ఇదంతా కల అని చెప్తే యెంత బావుణ్ను? లేదులేదు.... ఇది కలకాదు.

పక్కమీద బోర్లాపడుకుని అతను తలగడలో మొహం దాచుకొని చాలాసేపు ఏడ్చేడు.

తనో అల్పజీవి.

ఎవరూ తనని రక్షించలేరు.

ఆఫీసులో హెడ్‌క్లర్క్ బారినుంచీ, భూమ్మీద చావుబారినుంచీ తనని ఏవరూ రక్షించలేరు.

అతను లేచాడు-

అందరూ నిద్రపోతున్నారు.

లేచి బయటికొచ్చేడు.

సర్కస్ అయిపోయిన తర్వాత వుండే డేరాలా వుంది బయట. రోడ్డు వూడ్చేవాడు లేక- నీళ్ళురాక- కరెంట్ లేక- చెత్తకాగితాలు, దుమ్ము.... అంతా అస్తవ్యస్తంగా.... అయోమయంగా వుంది. చెత్తకుండి పక్క కుక్క ఒకటి నిర్లిప్తంగా పడుకొని వుంది. అంతా నిర్లిప్తతే. ఎక్కడ చూసినా స్తబ్ధతే శూన్యం.

దూరంగా ఎక్కడో పెద్ద చప్పుడు-

వెనుక నుంచి తరుముకొంటూ వస్తున్నట్టుగా.

అతడు పరిగెత్తేడు.

వెనుక నుంచి చావు పరుగెత్తుకుంటూ వస్తూ వుంది. అతడు పరుగెత్తుతున్నాడు. రాళ్ళు, గుట్టలు, కొండలు.... అన్నీ దాటుకొంటూ వెళుతున్నాడు.

ఆఫీసు నుంచీ, ఫైళ్ళ మధ్యనుంచీ, భయం నుంచీ దూరంగా పరుగెత్తుకు వెళ్ళిపోవటానికి పరుగెడుతున్నాడు ప్రకాశరావు.

ప్రళయం తరుముకొంటూ వస్తూంది.

ఊరి బయట స్మశానం చేరుకున్నాడు.

కపాలాల మధ్యనుంచీ, సమాధుల మధ్యనుంచీ పరిగెడ్తున్నాడు. ముళ్ళు అతడి శరీరాన్ని గాయపరుస్తున్నాయి. కాళ్ళు రక్తంతో తడిసిపోయేయి. చెమట ధారాపాతంగా కారుతోంది. ఆయాసంతో వగర్పొస్తూంది.

చప్పున అతడు ఆగేడు.

శ్మశానం మధ్యలో అతడు ఆగేడు.

తూర్పు దిక్కునే సూర్యుడు ఉదయిస్తున్నాడు ప్రత్యూష అంతా ప్రకాశవంతమవుతోంది.

ఎర్రటి సూర్యుడుకేసి చూస్తూ అతనోక్షణం నిలబడ్డాడు.

అప్పుడో చిత్రం జరిగింది.

దూరంగా ఎక్కడో గుడ్లగూబ వికృతంగా అరిచింది. ఓ కోడిపిల్ల రెక్కలు కొట్టుకుటూ హృదయ విదారకంగా అరుస్తూంది.

సూర్యుడు కొద్దిగా పైకి వచ్చేడు.

క్రిందనుంచి- తూర్పుకొండల వెనుకనించి. ప్రాక్సిమా సాంక్చువరీ దాని వెనుకే ఉదయించింది. నల్లటి ముద్దలా వుంది. గోళీలా గుండ్రంగా వుంది. సూర్యుడికీ, భూమికీ మధ్య వచ్చి నిలబడింది. చిన్న కుదువు.

సూర్యుడూ, నక్ష త్రం, భూమీ ఒకే రేఖలోకి రాగానే ఉషస్సు అంతర్థానమైపోయింది.

గ్రహణం!

సూర్యుడు కనపడటం మానేశాడు. అడ్డుగా భయంకరమైన నక్ష త్రం, అదే దిశలో భూమివైపు వస్తూ....

అంతా అంధకారం, ఎక్కడ చూసినా చీకటే.

ఇక మిగిలిన మూడు రోజులూ రాత్రీ పగలూ వుండదు.

యోగవాసిష్టంలో చెప్పింది నిజమవుతూంది.

బైబిల్ చెప్పింది ఋజువవుతూంది.

ప్రపంచం అంధకారం బంధురమైపోయింది.

ఒక నక్క మోర యెత్తి వూళ పెట్టింది. ఒక గ్రద్ద రెక్కలు టప టపా కొట్టుకుంది.

పగిలిన కపాలాల మధ్యనుంది గాలి వీచినప్పుడల్లా యెవరో ఏడుస్తోన్న ధ్వని.

ప్రకాశరావు గట్టిగా అరవాలనుకున్నాడు. గొంతుక్కేదో అడ్డుపడినట్లు నోటమాట రాలేదు. పండుటాకులా వణికిపోయేడు. అంతలో చెట్టు మీదనుంచి ఓ ఎండుకొమ్మ అతడిమీద పడింది.

అంతే!

రావల్సిన కేక గొంతులో ఆగిపోయింది.

రావల్సిన ఊపిరి గుండెలో ఆగిపోయింది.

కుప్పలా కూలిపోయేడు.

మానసికంగా ఎప్పుడో చచ్చిపోయిన ప్రకాశరావు ఈసారి నిజంగా.... శారీరకంగా కూడా చచ్చిపోయేడు.

*   *   *   *   *   *

శైలజ గదిలో మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకొని పైఆకప్పుకేసిచూస్తూ ఆలోచిస్తూంది. ఆమె తన పద్దెనిమిదేళ్ళు (వూహ వచ్చిన తర్వాత) జీవితాన్ని సమీక్షించుకొని ఆలోచిస్తే ఆమెకి అది చాలా నిస్సారంగానూ, అర్థరహితంగానూ కనిపించింది.

ఏం సాధించింది తను?

ఈ ప్రపంచంలో చాలామంది ఏమీ సాధించరు. కానీ వాళ్ళకి బ్రతుకుతున్నామనే తృప్తి అన్నా వుంటుంది. మరి తనకుందా?

ఆలోచిస్తే.... ఉన్నట్టే వుంది.

ఒక కుటుంబాన్ని పోషిస్తున్నానన్న తృప్తి. తమ్ముళ్ళనీ, తండ్రినీ....

మిగతా కోర్కెల గురించి ఆలోచిస్తే.... ఈ చివరి నాల్గురోజుల్లో కూడా తను శృంఖలాలు తెంచుకొని అనుభవించకుండా ఏది ఆపుతుంది? ఒక పెళ్ళికాని స్త్రీ జీవితంలో పెళ్ళికాదని తెలిసికూడా (జీవితం యింకో నాలుగు రోజులే కాబట్టి) ఎందుకు నైతిక విలువలకి కట్టుబడి వుంటుంది? కేవలం కుటుంబ గౌరవం రక్షించటానికేనా?

'కుటుంబం'

చాలా మంచి.... గౌరవప్రదమైన పదం అది.

ఒక నిశ్శబ్దపు అర్థరాత్రి అకస్మాత్తుగా మెలకువ వస్తే కోరలు బయట పెట్టి చుట్టుముట్టే కోర్కెలు గుర్తొచ్చేయి. రాణీ అన్నట్టు అది మానసిక వ్యభిచారమా? కోర్కె శారీరకము, అందులో ఎవరినయినా వూహించుకొంటే అది వ్యభిచారం.

ఆమెలో చిన్న కోర్కె బలంగా పురలు విప్పుకొంటోంది. చాలా చాలా చిన్న కోర్కె. ఆ నిర్మానుష్యమైన వీధులగుండా విశృంఖలంగా పరుగెత్తాలని.

పిచ్చి కోర్కె.

ఫ్రాయిడ్ చెప్పినట్టు అంతర్గతపు టాలోచన అసంకల్పిత చర్యని అనిబద్ధం చేస్తుంది.

ఆమెకి నవ్వొచ్చింది. అంతలో తలుపు చప్పుడయింది. తండ్రి లోపలికి వచ్చేడు. ఆమె లేవబోతూవుంటే వారించి ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు.

"నీ దగ్గరెంత డబ్బుందమ్మా?"

ఆమె ఆశ్చర్యపడినా, దాన్ని పైకి కనుపించనివ్వకుండా "పదో ఇరవయ్యో ఉండొచ్చు నాన్నా!" అంది.

"అబ్బే, అంత తక్కువ కాదు, అయిదొందలన్నా కావాలి?"

"అయిదొందలా? అంత నా దగ్గరెక్కడిది నాన్న?"

అతడు కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దంగా వుండి, ఆ తర్వాత నిశ్శబ్దాన్ని చెదరగొడ్తూ అన్నాడు-

“పోనీ నీ గొలుసు అమ్మేస్తే?”

ఆమె చప్పున తనవైపు చూసుకొని, విస్మయంగా తలెత్తి, “ఇప్పుడంత అవసరం ఏమొచ్చింది నాన్న?” అంది.

ఇంకా నాల్గురోజుల్లో ప్రపంచం ఆఖరవబోతూ వుంటే యిప్పుడెందుకు అంత డబ్బు? ఆమె రెట్టించి అడిగింది అతడికి చెప్పక తప్పలేదు.

“పక్క పల్లెలో బుద్బుధానందపు స్వామివారు వెలిసేరమ్మా. ఆయన యిచ్చిన తాయెత్తు కొంటే ప్రళయం ఏమీ చెయ్యదట” నసుగతూ అన్నాడు.

ఆమెకి ముందు నవ్వొచ్చింది. ప్రాణభయం చదువుకున్న వాళ్ళనీ, చదువుకోని వాళ్ళనీ అందర్నీ మూర్ఖుల్ని చేస్తూంది. కానీ ఆమెకి సంతోషం కూడా వేసింది. ఏ విధంగానైనా తమ ప్రాణాల్ని నిలబెట్టటానికి తమ తండ్రి.... ఈ కుటుంబ పెద్ద శాయశక్తులా ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

“ఎంతట నాన్నా, ఆ తాయెత్తు?”

“అయిదొందలట” అన్నాడు ఆయన. కూతురు ఆ మాత్రం ఆసక్తి చూపించటం ఆయనకి సంతోషకరంగా వుంది. తన మాటలు తేలిగ్గా కొట్టి పడేస్తుందనుకున్నాడు. ఇంటిల్లిపాదినీ పోషిస్తున్న కూతురంటే అతనికేమూలో భయం.

ఆమె మెడలొంచి గొలుసుతీసి యిస్తూ అంది: “ఒక తాయెత్తు ఇంట్లో ఉంచుకొంటే ఆ ఇల్లు నిలబడ్తుందీ అన్న నమ్మకం నీకుంటే దాన్ని నేనెందుకు పాడుచెయ్యాలి నాన్నా...తీసుకో...”

వెంట్రుకల మధ్య హుక్కు చిక్కుకొని ఒక పట్టాన రావడం లేదు.

“ఇంట్లో పెట్టుకోవడం కాదమ్మా, చేతికి కట్టుకోవాలి. నా చేతికి కాదనుకో....” నవ్వేడు. అయితే ఆ నవ్వులో జీవంలేదు. “ఉన్నవి ఒక ఐదొందలే. ఇంటిల్లిపాదికీ ఎక్కడ్నుంచి తేగలం?”

“నాకు వీటిమీద నమ్మకంలేదు నాన్నా” అన్నది. లోలోపల మనసులో మాత్రం- ‘నాకు బ్రతుకు మీద పెద్ద ఇష్టం లేదు నాన్నా’ అనుకొన్నది.

హుక్కు విడివడింది. గొలుసు ఆమె చేతిలోకి వచ్చింది.

“పోన్లే అమ్మా, ఎవరి నమ్మకాలు వాళ్ళవి” అతడు గొలుసు వంక చూస్తూ అన్నాడు. “ఒక చిన్న తాయెత్తు తమ్ముడి చేతికి కడితే వాడు వంశం నిలబెడతాడు.”

గొలుసు అందిస్తున్న చెయ్యి క్షణంపాటు స్థంభించింది. గుండెల్లో ఆవేశం ఆవేదన రూపంలో ఉవ్వెత్తున పొంగింది. అతడి ఒళ్ళోకి గొలుసు విసురుగా వచ్చిపడింది. అది తీసుకుని అతడు వెళ్ళిపోయేడు. ఆమె మిగిలిపోయింది ఒంటరిగా.

అప్పుడొచ్చింది ఆమెకు దు:ఖం తెరలు తెరలుగా కట్టలు తెంచుకొని.

తాయెత్తు మనిషిని రక్షిస్తుందా లేదా అన్నది కాదు అక్కడి ప్రశ్న. కుటుంబంలోని వ్యక్తుల మధ్య బంధాల గురించిన ప్రశ్న అది. కుటుంబం.

చాలా మంచి పదం అది. తల్లి, తండ్రి, తమ్ముడు.... సున్నితమైన బంధాలూ.

ఇన్ని సంవత్సరాలు రెక్కలు ముక్కలా చేసుకుని తను యీ కుటుంబాన్ని నిలబెట్టింది. తన సర్వస్వం ధారపోసింది అయినా ఎవరో ఒకరే బ్రతకల్సివస్తే దానికి తన కొడుకునే తప్ప వంశం నిలబెట్టేవాడుగా తండ్రి ఎన్నుకొంటున్నాడు. ఏమి వ్యవస్థ యిది? ఇందులో బ్రతకటం కన్నా స్త్రీ చచ్చిపోవటం నయం.

ఆమె కన్నీటితో తలదిండు తడిసిపోయింది. ఎక్కిళ్ళు పైకి వినిపించకుండా ఏడుస్తూంది.

ఈ ప్రపంచంలో తనెంత ఒంటరో ఆమెకి ఆ క్షణం అర్థమైంది. తనమీదపడి తింటున్న వాళ్ళంతా తమ నిజస్వరూపాల్తో రాబందుల్లా కనిపించసాగేరు.

"నాక్కొంచెం ప్రేమ కావాలి ఎంత కొంచెమైనా చాలు. కొంచెం ఆప్యాయతా...." ఆమె జాలిగా ఆర్థిస్తూంది. కొంచెం సేపటికి ఆమె తేరుకొంది. అదే అనిర్వఛనీయమైన స్థితిలో ఆమె చేయి ముందుకు జరిపితే తలదిండు క్రింద ఒక ఫోటో తగిలింది. ఆమె అప్రయత్నంగా బైటికి తీసింది.

స్త్రీ జీవితంలోకి యెప్పుడో ఒక్కసారి, ఒక పురుషుడు మాత్రమే దగ్గరికి వస్తాడు.... ఒకే ఒకసారి, నిశ్చయంగా ఆ పురుషుడు తండ్రిగానీ, అన్నగానీ, తమ్ముడుగానీ అవడు. ఆ ఒకరి కోసమే స్త్రీ కలలు కంటుంది.

అయితే శైలజలాంటి దురదృష్టవంతులు చాలా మూగగా తమ బంధాల్ని పెనవేసుకొంటారు. ప్రపంచపు చివరి నాలుగు రోజుల్లో కూడా శైలజలాంటివాళ్ళు తమ సంస్కారపు పరిధినుంచి బయటకొచ్చి, తమ మనసు వెల్లడించలేరు. అతడు వప్పుకొంటాడా లేదా అన్నది వేరే ప్రశ్న ఆమె చెప్పలేదంతే.

ప్రేమ యెందుకు ఎప్పుడు ఎలా ఎవరిమీద కల్గుతుందో చెప్పటం కష్టం. అది జామెట్రీకాదు, ఆల్జీబ్రా కాదు. ఆమె తన ఒంటరితనాన్ని ఇన్నాళ్ళూ మనసులో ఎలా దాచుకొన్నదో, తన ప్రేమను కూడా అలాగే ఈ నాలుగు రోజులూ దాచుకొంటుంది.

ఆమె కంటినుండి ఓ నీటిచుక్క జారిపడి ఫోటోని తడిపింది.

అతడిని యింకో అమ్మాయి ప్రేమిస్తోందని తెలుసు. తనకన్నా అతడి వయసు తక్కువనీ తెలుసు. అయినా ప్రేమ ప్రేమే.

ఆమె ఫోటోని వెనక్కి తిప్పింది, ఎండిన జిగురు అతుక్కొని వుంది అక్కడక్కడా.

అప్లికేషన్ ఫారమ్‌నుంచి చింపిన ఫోటో అది.

ఇక శైలజ గురించి రాయటానికేమీ లేదు.

నాల్గురోజుల తర్వాత ఆమె సమాధి అయిపోవచ్చు గాక. కలల్లో సమాధి ఎప్పుడో అయిపోయింది.

*   *   *   *   *   *

'భవతి భిక్షాందేహి మాతా అన్నపూర్ణేశ్వరి....' చేతులమధ్య భిక్ష పాత్రతో ఎలుగెత్తి అరిచేడు వృద్ధుడు.

జానకి బయటకొచ్చింది. ప్రొద్దుట యెనిమిదయింది. అయినా చీకటిగానే వుంది. సూర్యుడు కడ్డుగా ఒక నల్లటి గోళం నక్షత్రాలు కనబడుతున్నాయి. కొన్ని కోట్ల సంవత్సరాలనుంచి వస్తున్న ఒక నిర్ణీతమైన పగలూ, రాత్రీ మరిక లేవు. అంతా రాత్రే. అంతా చీకటే.

"....భవతీ బిక్షాందేహి...."

అంత వ్యధలోనూ జానకికి నవ్వొచ్చింది "ప్రపంచం ఆఖరయి పోతూంటే ఇంకా బిచ్చుమెత్తుకోవటం యెందుకు తాతా.... ఎవర్ని అడిగితే యెవరు కాదనరు? అయినా అసలు అడగటం ఎందుకు? కావల్సింది దొరికే చోట ఎవర్నీ అడక్కుండానే తీసుకోవచ్చుగా?"

"ఊహ తెలిసినప్పట్నుంచీ మధుకర వృత్తేనమ్మా! ఈరోజు మనుగడకే ప్రమాదమొచ్చిందని మానుకోమంటావా తల్లీ...."

ఆమె స్థాణువైంది.

ఆ చిమ్మచీకటిలో.... ఆ స్థబ్దపు వాతావరణంలో తన ఇంటి ముందు నిలబడివున్న ఆ బిచ్చగాడి నిజాయితీ చూసి ఆమె కంటనీరు వచ్చింది.... అదే నిజాయితీ ప్రతి మనిషిలోనూ వుంటే.... మనిషి చావుని యెంత హుందాగా ఆహ్వానించగలిగి వుండేవాడు.

తన ఆలోచనని నొక్కిపట్టి లోపలికెళ్ళి హరికేన్ లాంతరు సాయంతో రాత్రి తాలుకు అన్నం కొద్దిగా ఉంటే పట్టుకొచ్చింది.

"బాగా చీకటిగా వుంది తాతా! ఎలా వెళతావు?"

"వెలుగెలా వుంటుందో తెలీదమ్మా! నేను పుట్టుగుడ్డిని" అన్నాడు వృద్ధుడు. అతడి గాజుకళ్ళు హరికేన్ లాంతరు వెల్తుర్లో నిస్తేజంగా వున్నాయి. అతడి మొహం దీప్తితో వెలుగుతోంది.

ఆమె అతడి పాత్రలో అన్నం వేసింది.

అతడు చెయ్యెత్తి "దీర్ఘ సుమంగళీ భవ" అన్నాడు. నెమ్మదిగా చీకట్లో కల్సిపోయేడు.

ఆమె అటే చూస్తూ నిలబడింది.